

Dievišķais aicinājums būt misionāram

Elders Ronalds A. Rasbands
no Septiņdesmitajiem

Tam Kungam ir vajadzīgs, lai katrs spējīgs, jauns vīrietis sagatavotos un no jauna apņemtos, sākot no šī vakara, būt cienīgs saņemt aicinājumu no Dieva pravieša kalpot misijā.

Labvakar, mani dārgie priesterības brāļi. Šovakar es vēlos runāt par misionāru kalpošanu. Savu runu es adresēju lielajai jauno vīriešu armijai, kuri nes Ārona priesterību, kuri ir pulcējušies visā pasaulē, un viņu tēviem, vectēviem un priesterības vadītājiem, kuri viņus pārrauga.

Misionāru darbs ir manai sirdij ļoti tuva tēma, un katru no astoņiem Septiņdesmito kvoruma locekļiem Tas Kungs ir nozīmējis doties „Savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet.”¹ Misionāru darbs ir būtisks Baznīcas dzīvībai, un tā ir glābšanas svētība visiem, kuri pieņem tā vēstījumu.

Kad Skolotājs kalpoja cilvēku starpā, Viņš aicināja zvejniekus Galilejā atstāt savus tīklus un sekot Viņam, paziņojot: „Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.”² Tas Kungs šos aicinājumus izteica pazemīgiem vīriem, lai caur viņiem citi varētu dzirdēt Viņa evaņģēlija patiesības un nākt pie Viņa.

1837. gada jūnijā pravietis Džozefs Smits aicināja Hiberu Č. Kimbalu, apustuli, doties misijā uz Angliju. Elders Kimbals aicinājumu saņēma, kad divi vīri sēdēja Kērtlandes Tempļī un Džozefs runāja ar dievišķām pilnvarām: „Brāli Hiber, Tā Kunga Gars ir man pačukstējis to, lai Mans kalps Hibern dodas uz Angliju un sludina Manu evaņģēliju, un atver tautai glābšanas durvis.”³

Šie Gara čuksti ir piemērs tam, kā Tā Kunga kalpi saņem aicinājumu sūtīt misionārus uz viņu darba laukiem.

Šodien misionāri dodas uz priekšu ik pa divi, kā to noteicis Tas Kungs, nesot to pašu vēstījumu, saņemot to pašu dievišķo aicinājumu kalpot no Dieva pravieša. Mūsu pravietis, prezidents Tomass S. Monsons, ir teicis par tiem, kas tiek aicināti kalpot: „Jums ir dota iespēja būt misionāriem visu mūžu. Jūs sagaida mūžības svētības. Jums ir dota privilēģija būt nevis skatītājiem, bet priesterības kalpošanas dalībniekiem.”⁴

Šī iespēja ir jūsu, mani dārgie Ārona priesterības zēni. Vai jūs esat gatavi un vēlaties veikt savu daļu? Tam Kungam ir vajadzīgs, lai katrs spējīgs, jauns vīrietis sagatavotos un no jauna apņemtos, sākot no šī vakara, būt cienīgs saņemt aicinājumu no Dieva pravieša kalpot misijā.

Ar mīlestību es atceros mūsu ģimenes lielo prieku, kad divi no mūsu bērniem saņēma savus aicinājumus kalpot par pilnlaika misionāriem. Sajūsma un gaidas pildīja mūsu sirdis, kad katrs no viņiem atvēra savu īpašo vēstuli no Dieva pravieša. Mūsu meita Dženesa tika aicināta uz Mičiganas Detroitas misiju; un mūsu dēls Kristiāns tika aicināts uz Krievijas Maskavas Dienvidu misiju. Cik gan tās bija vienlaicīgi pazemīgas un savīļņojošas pieredzes!

Kad māsai Rasbandai un man pirms vairākiem gadiem bija privilēģija vadīt Ņujorkas štata Ņujorkas Ziemeļu misiju, es brīnījos, misionāriem ierodoties Ņujorkas pilsētā.

Kad es viņus intervēju viņu pirmajā misijas dienā, man bija dziļas pateicības jūtas par katru misionāru. Es sajutu, ka viņu aicinājums mūsu misijā bija dievišķi noteikts gan viņiem, gan man kā viņu misijas prezidentam.

Pēc mūsu misijas uzdevuma pabeigšanas prezidents Gordons B. Hinklijs aicināja mani kalpot par Septiņdesmito Baznīcā. Daļa no manas sākuma apmācības kā jaunam augstākam pilnvarotajam ietvēra iespēju būt kopā ar Divpadsmito locekļiem, kad viņi nozīmēja misionārus kalpošanai kādā no vairāk nekā 300 šīs lielās Baznīcas misijām.

Ar prezidenta Henrija B. Airinga iedrošinājumu un atļauju es vēlos dalīties ar jums pieredzē, kas man ir ļoti īpaša, kas man bija kopā ar viņu pirms vairākiem gadiem, kad viņš bija Divpadsmito kvoruma loceklis. Katrs apustulis tur Valstības atslēgas un pielieto tās pēc Baznīcas prezidenta norādījuma un uzdevuma. Elders Airings nozīmēja misionārus uz viņu darba laukiem, un daļa no manas apmācības bija šī procesa vērošana.

Es pievienojos Elderam Airingam kādā agrā rītā telpā, kur sanāksmei bija sagatavoti vairāki lieli datora ekrāni. Tur bija arī darbinieks no Misionāru departamenta, kurš tajā dienā bija nozīmēts mums palīdzēt.

Vispirms mēs kopā noietām uz ceļiem lūgšanā. Es atceros, ka Elders Airings runāja ļoti sirsnīgi, lūdzot To Kungu svētīt viņu, lai „perfekti” zinātu, uz kurieni misionārus vajag nozīmēt. Vārds „perfekti” izteica daudz par ticību, ko Elders Airings izrādīja tajā dienā.

Procesam sākoties, uz viena no datora ekrāniem parādījās nozīmējamā misionāra attēls. Parādoties katram attēlam, man likās, it kā misionārs būtu telpā kopā ar mums. Elders Airings tad sveicināja misionāru ar savu laipno un mīlo balsi: „Labrīt, Elder Raijer, vai Māsa Janga. Kā tev šodien klājas?”

Viņš man teica, ka savā prātā viņš mēdz apdomāt, kur misionāriem vajadzēt pabeigt savu misiju. Tas viņam palīdz zināt, uz kurieni tos vajadzētu nozīmēt. Elders Airings pēc tam studēja bīskapu un stabu prezidentu komentārus, medicīniskās ziņas un citu informāciju, kas saistīta ar katru misionāru.

Tad viņš pagriezās pret citu ekrānu, kurā bija redzami reģioni un misijas visā pasaulē. Visbeidzot, pēc Gara pamudinājuma, viņš nozīmēja misionāru uz viņa vai viņas darba lauku.

No citiem Divpadsmitajiem es uzzināju, kā šī vispārējā metode tiek pielietota katru nedēļu, kad Tā Kunga apustuļi nozīmē daudzus misionārus kalpošanai visā pasaulē.

Būdams kalpojis par misionāru pats savā valstī Austrumu štatu misijā pirms daudziem gadiem, šī pieredze mani dziļi aizkustināja. Turklāt, būdams kalpojis par misijas prezidentu, es biju pateicīgs par papildu liecību manā sirdī, ka misionāri, kurus es uzņēmu Ņujorkas pilsētā, bija man sūtīti caur atklāsmi.

Pēc dažu misionāru nozīmēšanas Elders Airings pagriezās pret mani, domājot par kādu konkrētu misionāru, un teica: „Nu, brāli Rasband, kur, pēc tavām domām, šim misionāram vajadzētu doties?” Es biju izbijies! Es klusi pateicu Elderam Airingam, ka es nezinu un ka es nezināju, ka es to varētu zināt! Viņš paskatījās tieši uz mani un vienkārši teica: „Brāli Rasband, esi vērīgāks un tu arī varēsi zināt!” To dzirdot, es piestūmu savu krēslu nedaudz tuvāk Elderam Airingam un datora ekrānam. Es biju daudz vērīgāks!

Vēl dažas reizes, procesam turpinoties, Elders Airings pagriezās pret mani un teica: „Nu, brāli Rasband, kur, tavuprāt, šim misionāram vajadzētu doties?” Es nosaucu kādu konkrētu misiju, un Elders Airings domīgi paskatījās uz mani un teica: „Nē, tā nav īstā!” Tad viņš turpināja nozīmēt misionārus atbilstoši tam, kā viņš sajuta iedvesmu.

Kad mēs tuvojamies šīs nozīmēšanas sanāksmes noslēgumam, uz ekrāna parādījās kāda konkrēta misionāra attēls. Es izjutu stipru pamudinājumu, stiprāko tajā rītā, ka misionāru, kurš ir mūsu priekšā, ir jānozīmē uz Japānu. Es nezināju, ka Elders Airings

grasījās man jautāt par viņu, taču par pārsteigumu viņš to darīja. Es diezgan atturīgi un pazemīgi sacīju viņam: „Japāna?” Elders Arings nekavējoties atbildēja: „Jā, dosimies uz turieni.” Un uz datora ekrāna parādījās Japānas misijas. Es uzreiz zināju, ka misionāram jādodas uz Japānas Sapiro misiju.

Elders Arings nevaicāja man precīzu misijas nosaukumu, taču viņš nozīmēja šo misionāru uz Japānas Sapiro misiju.

Savā sirdī es biju dziļi aizkustināts un no sirds pateicīgs Tam Kungam, ka ļāva man pieredzēt pamudinājumu zināt, uz kuriem šim misionāram ir jādodas.

Sanāksmes noslēgumā Elders Airings sniedza man savu liecību par mīlestību, kas Glābējam ir pret katru misionāru, kas nozīmēts doties pasaulē un sludināt atjaunoto evaņģēliju. Viņš teica, ka, pateicoties Glābēja lielajai mīlestībai, Viņa kalpi zina, kur šiem brīnišķīgajiem jaunajiem vīriešiem un sievietēm, senioriem misionāriem un senioru pāru misionāriem ir jākalpo. Es tajā rītā biju guvis papildu liecību, ka katra misionāra aicināšana šajā Baznīcā un nozīmēšana vai pārceļšana uz noteiktu misiju tiek veikta ar atklāsmi no Visuvarenā Dieva caur kādu no šiem Viņa kalpiem.

Nobeigumā pieminēju Tā Kunga vārdus Vītmeru brāļiem, kuriem bija liela loma Atjaunošanas agrīnajās dienās. Viņi bija liecinieki zelta plāksnēm, un viņu parakstītās liecības ir ietvertas katras *Mormona Grāmatas* sākumdaļā. Viņi bija vieni no pirmajiem misionāriem, kurus 1829. gadā Dieva pravietis aicināja sludināt Tā Kunga, Jēzus Kristus, evaņģēliju.

Mācības un Derību 14. nodaļas priekšvārdā teikts: „Trīs no Vītmeru dēliem, katrs saņēmis liecību par darba patiesumu, sāka dziļi interesēties par saviem personīgajiem pienākumiem.”

Jānim un Pēterim Vītmeram, jaunākajam, Tas Kungs teica: „Jo daudzas reizes tu esi vēlējis uzzināt no Manis to, kas būtu visvērtīgākais tev.”⁵

Es pieņemu, ka daudzi no jums, jaunie vīrieši, esat sev uzdevuši tādu pat jautājumu. Šeit ir Tā Kunga atbilde:

„Un tagad, lūk, Es saku tev, ka tas, kas būs visvērtīgākais priekš tevis, būs sludināt grēku nožēlošanu šai tautai, lai tu varētu vest dvēseles pie Manis, lai tu varētu atpūsties ar viņiem Mana Tēva valstībā.”⁶

Šajā jūsu dzīves laikā misijas aicinājums no Tā Kunga, mani jaunie draugi, ir vissvarīgākais darbs, ko jūs varat darīt. Sagatavojieties jau tagad, dzīvojiet taisnīgi, mācieties no savas ģimenes un Baznīcas vadītājiem. Nāciet un pievienojieties mums Dieva valstības celšanā uz Zemes — pieņemiet savu dievišķo norīkojumu šajā diženajā lietā.⁷ Tā ir mana pazemīga lūgšana Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Lūkas 10:1.

2. Mateja 4:19.

3. *Teachings of the Presidents of the Church Joseph Smith*, 2007. g., 327. lpp.

4. Thomas S. Monson, “That All May Hear,” *Ensign*, 1995. g. maijs, 49. lpp.

5. M&D 15:4; 16:4.

6. M&D 15:6; 16:6.

7. M&D 128:22.